

Amistats perilloses

És en aquest moment quan acostumes a recórrer als amics perquè t'ajudin a aixecar-te

Foto: David Hawkins-Weeks

Fa unes setmanes vaig publicar aquí mateix, al VOSC (<http://www.catorze.cat/grans/temes/692/vosc>) -la secció on provo de traduir i subtitular en català cançons, la gran majoria en anglès, que m'agraden- la versió que va fer Joe Cocker del *With A Little Help From My Friends* (<http://www.catorze.cat/noticia/6788/amb/cop/ma/dels/amics>) dels Beatles. Sempre que em poso a traduir una cançó que he sentit milers de vegades, em trobo amb coses que abans mai no havia escoltat -és el que té escoltar i entendre el que escoltes-, i aquesta em va portar inevitablement a pensar en l'amistat.

Ja se sap: la vida és una cursa d'obstacles, i ara miraré d'arreglar una mica aquest devessall d'imaginació metafòrica amb algun matís, perquè de curses n'hi ha de moltes menes. De vegades n'és una de 3.000 metres obstacles, on les tanques i les basses (que hi ha de tot, en aquesta vida) estan prou separades les unes de les altres i, entre obstacle i obstacle, tens un tros ben llarg i pla on pots anar fent sense més ensurts, envoltat d'altres que, com tu, miren d'arribar al final tan bé com poden. Altres vegades és una cursa de 400 metres tanques, on tot va molt més ràpid, cadascú va pel seu carril i la distància entre les tanques és més curta; tot i així encara n'hi ha prou per, entre tanca i tanca, recuperar-te i tenir temps per pensar com afrontaràs el següent salt. I després hi ha les curses de 110 metres tanques (100 per les dones, no em pregunteu per què, suposo que és qüestió de gambada), on encara no has acabat de superar una tanca que ja tens la propera al damunt i, per poc que et descuidis, acabes per terra arrebossat de tanques. És

en aquest moment quan acostumes a recórrer als amics perquè t'ajudin a aixecar-te, després de treure't les putetes tanques del damunt.

Els amics solen ser aquella colla de gent amb qui, fa uns anys, quedaves cada cap de setmana per anar a fer unes cerveses, a sopar i de farra; i ara quedes un cop l'any per anar a sopar (per a la cervesa d'abans no hi sol haver temps) i fer després un gintònic amb macedònia que, si et descuides, et costa més que el sopar. Tot i que cada vegada que us acomiadeu us jureu i perjureu que us heu de veure més sovint i que us trucareu després de l'estiu, si ho fas i li truques per dir-li que voldries quedar per explicar-li una cosa és molt possible que l'agafis en fora de joc (i us prometo que acabo amb les metàfores esportives).

Arriba, seieu, demaneu les cerveses i als cinc minuts de conversa veus que ja ha desconnectat i va clavant llambregades a la pantalla del mòbil que ha deixat damunt la taula. Al quart d'hora es mira el rellotge (deu ser per veure si està ben sincronitzat amb el mòbil) i als vint minuts t'engega un "Tu, tranquil, que tot s'arreglarà?" o un "No pateixis, que segur que te'n surts?", i aprofita per fer un regat digne de Messi (ho sento; és superior a mi) i et pregunta com veus això del referèndum.

Envejo profundament aquesta mena de gent que, sense ni un sol argument, deixa anar amb alegria pronòstics d'un futur esplèndid: "Aquesta final la guanyem, segur?", "No tinguis cap dubte que votarem?", "Avui caçarem cinc quilos de rovellons?", etcètera. Ah sí? I com ho saps? D'on surt aquesta seguretat? Jo no veig gens desgavellat que perdem per golejada, acabem confitant-nos les urnes i no trobem ni una farinera borda; de fet, ho veig tan possible com que passi just el contrari (o, per ser sincers, fins i tot una mica més). "No fotis, home, has de ser optimista?". Sí, ja ho sé, però dona'm algun motiu. Ni que sigui un.

Però també pot ser que ja arribi neguitós i, mentre tu li expliques amb detall l'hòstia que t'acabes de fotre s'hi vagi posant més; es veu que està incòmode, que parlar de problemes amb tu no entrava en els seus plans, que ja en té prou amb els seus, i, així que pot, t'engega un "Tu, tranquil, que tot s'arreglarà" i salta al tema referèndum.

O potser és tot el contrari, t'escolta atentament i, en acabat, deixa anar un diagnòstic inapel·lable amb una contundència i una seguretat que envejaria el mateix Harry Callahan. Tu no ho acabes de veure igual, de fet et genera una pila de dubtes i mires de fer-li entendre, però no et deixa, et talla, i t'etziba amb fermesa: "Fes-me cas, sé de què parlo?". I aleshores ets tu qui li pregunta com veu el referèndum.

I potser trobes el que t'escolta amb posat compungit fins que, a la primera que pot, t'interromp i et fa saber que encara tens sort, que ell està molt pitjor. Si ets prou agosarat per intentar continuar, tant se val els problemes que li expliquis, els seus sempre seran més dramàtics. I t'adones que si en comptes de misèries li expliquessis que tot et va de meravella, et diria, sens dubte, que a ell encara li va millor. Amb aquest ja ni tan sols parleu del referèndum.

Per sort també hi ha el que t'escolta fins al final i, en acabat, agafa la seva cervesa i en fa un glop llarg, i després et mira als ulls amb l'esguard humit, o amb un somriure trist, o amb les dues coses alhora. I no diu res. I no cal, perquè tot segueix estant tan fotut com abans, però almenys ja saps que no estàs sol. I t'acabes la cervesa i en demanes dues més.